

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Praze rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Věry Šimůnkové a soudců Mgr. Karla Ulíka a Mgr. Josefa Straky ve věci

žalobce: **S. K.**
sídlem X

proti

žalovanému: **Krajský úřad Středočeského kraje**
sídlem Zborovská 81/11, 150 21 Praha 5

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 3. 2019 č. j. 042599/2019/KUSK

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Průběh správního řízení

1. Městský úřad K. n. V. (dále jen „stavební úřad“) rozhodl dne 12. 7. 2011 k žádosti Středočeského kraje o umístění stavby „*Obchvat K. n. V. včetně mostu, jako součást aglomeračního okruhu, I. etapa.*“ Rozhodnutí nabylo právní moci 12. 1. 2012.
2. Rozhodnutím stavebního úřadu ze dne 26. 9. 2014 byla prodloužena platnost územního rozhodnutí. Rozhodnutí nabylo právní moci 30. 10. 2014.
3. V listopadu 2018 obdržel stavební úřad žádost o další prodloužení platnosti územního rozhodnutí. V lednu 2019 byla tato žádost doplněna tím, že je žádáno o prodloužení lhůty o 2 roky. Jako důvod žádosti o prodloužení bylo uvedeno zdlouhavé projednávání dokumentace pro stavební povolení a příprava podání žádosti o stavební povolení.
4. Dne 28. 1. 2019 obdržel stavební úřad písemnost Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru životního prostředí a zemědělství, ze dne 14. 1. 2019, nazvanou „*Prodloužení platnosti stanoviska k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí (vydaného zdejším úřadem pod č. j. 13940-8-146208/05/OŽP-ZK ze dne 15. 5. 2006) podle § 9a zákona o posuzování vlivů na životní prostředí*“. V dokumentu je uvedeno, že na základě předložené žádosti dospěl Krajský úřad Středočeského kraje k závěru, že u záměru „*Obchvat K. n. V. včetně mostu, jako součást aglomeračního okruhu, I. etapa*“ nedošlo k podstatným změnám realizace záměru, podmínek v dotčeném území, k novým znalostem souvisejícím s věcným obsahem dokumentace a vývoji nových technologií využitelných v záměru a platnost stanoviska k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí ze dne 15. 5. 2006 se prodlužuje do 12. 12. 2023, tedy o 5 let. Podmínky stanoviska k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí ze dne 15. 5. 2016, resp. závazného stanoviska k ověření souladu ze dne 27. 6. 2017 zůstávají nadále v platnosti.
5. Dne 30. 1. 2019 stavební úřad oznámil vyvěšením na úřední desku zahájení řízení o prodloužení lhůty platnosti rozhodnutí o umístění předmětné stavby.
6. Dne 3. 2. 2019 stavební úřad obdržel oznámení žalobce o účastenství v řízení s odkazem na § 70 odst. 3 zákona č. 114/1992 Sb., o ochraně přírody a krajiny, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o ochraně přírody a krajiny“)
7. Stavební úřad usnesením ze dne 25. 2. 2019, č. j. MUKV 16317/2019 VYST, rozhodl podle § 85 zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“) a § 28 odst. 1 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), že žalobce není účastníkem řízení vedeného podle § 93 odst. 3 stavebního zákona pod sp. zn. MUKV-S 22830/2018 VYST ve věci prodloužení platnosti územního rozhodnutí č. j. MUKV 20548/2011 VYST ze dne 12. 7. 2011, které nabylo právní moci dne 12. 1. 2012 a jeho doba platnosti byla prodloužena rozhodnutím č. j. MUKV 42436/2014 VYST ze dne 26. 9. 2014 do 31. 12. 2018.
8. Stavební úřad v odůvodnění rozhodnutí uvedl, že řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí není navazujícím řízením ve smyslu § 3 písm. g) bod 14. zákona č. 100/2001 Sb., o posuzování vlivů na životní prostředí a změně některých souvisejících zákonů (zákon o posuzování vlivů na životní prostředí), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon o posuzování vlivů na životní prostředí“). Stavební úřad uvedl, že v citovaném zákoně je

uvedeno, že navazujícím řízením je řízení vedené k záměru nebo jeho změně, které podléhají posouzení vlivů záměru na životní prostředí, jde-li o čtrnáct tam vyjmenovaných řízení. Na podporu svého závěru, že nejde o navazující řízení, odkázal stavební úřad na stanovisko Krajského úřadu Středočeského kraje, odboru životního prostředí, ze dne 14. 1. 2019, kterým byla prodloužena platnost stanoviska k posouzení vlivů provedení záměru na životní prostředí vydaného 15. 5. 2006. Ve stanovisku je uvedeno, že žadatel písemně prokázal, že nedošlo k podstatným změnám realizace záměru, podmínek v dotčeném území, k novým znalostem souvisejícím s věcným obsahem dokumentace a vývoji nových technologií využitelných v záměru. Smyslem prodloužení platnosti územního rozhodnutí podle § 93 odst. 3 stavebního zákona je toliko zachování práva žadatele provést stavbu na základě již vydaného a pravomocného územního rozhodnutí za podmínek v rozhodnutí stanovených a za předpokladu, že žadatel uvede důvody, pro které nepožádal o vydání stavebního povolení, resp. nezapočal s realizací záměru v souladu s územním rozhodnutím. Na jejich základě může stavební úřad prodloužit platnost územního rozhodnutí. V řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí nepřezkoumává podmínky vydaného územního rozhodnutí.

9. Stavební úřad současně týž den rozhodl usnesením o odepření práva žalobce nahlížet do spisu, neboť není účastníkem řízení.
10. Žalobce podal odvolání proti oběma usnesením (o odmítnutí účastenství i o odepření nahlížení do spisu). V odůvodnění odvolání uvedl, že bylo oznámeno zahájení územního řízení, které bylo zahájeno podle § 87 odst. 1 stavebního zákona. Dle § 3 písm. g) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí došlo k 1. 1. 2018 k taxativnímu vymezení řízení, která jsou považována za navazující řízení. Územní řízení je bodem č. 1 v tomto seznamu, a je tedy navazujícím řízením vedeným k záměru nebo jeho změně, které podléhají posouzení vlivů záměru na životní prostředí. Výše uvedený záměr tudíž také podléhá předchozímu posouzení vlivů záměru na životní prostředí. Žalobce pro úplnost dodal, že ačkoli bylo původní stanovisko EIA vydáno v roce 2007, tedy před účinností zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, přechodná ustanovení novely stanoví, že ustanovení rozhodná pro účast spolku, který nebyl účastníkem původního řízení, v navazujících řízeních § 9c odst. 4 a 5 zákona, se zde rovněž použijí. Vydání stanoviska EIA, ač se jedná o stanovisko z roku 2007, které bylo opakovaně prodlužováno, proto zakládá právo spolků účastnit se navazujících řízení.
11. V záhlaví citovaným rozhodnutím ze dne 25. 3. 2019 (dále jen „napadené rozhodnutí“) žalovaný odvolání žalobce zamítl a usnesení stavebního úřadu ze dne 25. 2. 2019 č. j. MUKV 16317/2019 VYST (o odmítnutí účastenství žalobce) potvrdil. V odůvodnění napadeného rozhodnutí žalovaný uvedl, že žalobci by náleželo postavení účastníka řízení v řízení o umístění stavby nově zahajovaném stavebním úřadem, ale stavební úřad rozhodl o tom, že žalobce není účastníkem řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí. Žalovaný vyslovil souhlas se stavebním úřadem, že řízení o prodloužení lhůty platnosti rozhodnutí není navazujícím řízením ve smyslu zákona o posuzování vlivů na životní prostředí.

II. Obsah žaloby a vyjádření žalovaného

12. Žalobce v žalobě uvádí, že vznikl 27. 10. 2015 za účelem ochrany přírody a krajiny a životního prostředí v obci a okolí obce V. P.. Rozhodnutím žalovaného bylo dotčeno jeho právo účastnit se předmětného řízení a podávat námitky či připomínky. Žalobce namítá, že nelze tvrdit, že územní řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí není územním řízením. Podle něj by výklad žalovaného nelogicky znamenal, že spolky by se mohly přihlásit jen do nově zahajovaných řízení, nikoli však do řízení o prodloužení jejich platnosti, které mohou být i opakované. Po dobu několika dalších let by se tak nově vzniklé spolky do těchto řízení nemohly přihlásit a uplatňovat své námitky či připomínky, třebaže jim to zákon o posuzování vlivů na životní prostředí umožňuje. Nemohly by se ani přihlásit do dalšího, navazujícího – stavebního – řízení. Tato diskontinuita by byla nejen v rozporu s § 3 odst. g) bod 1, ale i hlavou III, dílem 5, zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, kde je řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí dle § 93 zcela logicky podřazeno územnímu řízení.
13. Žalobce dále namítá, že napadené rozhodnutí je v rozporu i s Úmluvou o přístupu k informacím, účasti veřejnosti na rozhodování a přístupu k právní ochraně v záležitostech životního prostředí, vyhlášenou pod č. 124/2004 Sb. m. s. (dále jen „Aarhuská úmluva“), zejména čl. 6, 7 a 8 Úmluvy. Přesto, že žalobce namítal rozpor s touto úmluvou v odvolání, žalovaný se k závazkům plynoucím z Aarhuské úmluvy nijak nevyjádřil a tuto skutečnost v rozhodnutí opomněl.
14. Žalobce proto navrhuje, aby soud zrušil napadené rozhodnutí, stejně tak i rozhodnutí stavebního úřadu ze dne 25. 2. 2019, a stavebnímu úřadu přikázal, aby vydal usnesení o tom, že žalobce je účastníkem předmětného řízení.
15. Žalovaný ve vyjádření k žalobě zdůrazňuje, že bylo oznámeno zahájení řízení o prodloužení lhůty platnosti rozhodnutí, nikoliv zahájení územního řízení, jak opakovaně tvrdí žalobce. Žalobce v žalobě neuvedl, jakým způsobem nepřiznání postavení účastníka řízení zasáhlo do jeho práv. Dále žalovaný odkazuje na výše citované stanovisko odboru životního prostředí z 14. 1. 2019.
16. Žalobce v replice namítá, že šlo o územní řízení ve smyslu § 87 odst. 1 stavebního zákona, ostatně v oznámení o zahájení řízení je uváděno, že se „*oznamuje podle § 87 odst. 1 stavebního zákona zahájení územního řízení*“. Usnesení o nepřiznání účastenství zasáhlo žalobce tím, že nemohl nahlížet do spisu, k věci se vyjádřit, navrhopvat důkazy, podávat opravné prostředky či žalobu a namítat podjatost. Nadále pak setrval na svém stanovisku, že šlo o navazující řízení ve smyslu zákona o posuzování vlivů na životní prostředí.

III. Posouzení věci soudem

17. Soud nejprve ověřil, že žaloba byla podána včas, po vyčerpání opravných prostředků, osobou k tomu oprávněnou a splňuje všechny formální náležitosti na ni kladené. Soud proto přistoupil k věcnému projednání žaloby. Soud přezkoumal napadené rozhodnutí, jakož i řízení, které vydání rozhodnutí předcházelo, v rozsahu napadených výroků a v mezích uplatněných žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.), přičemž vycházel ze skutkového a právního stavu v době rozhodování žalovaného (§ 75 odst. 1 s. ř. s.).

18. Soud ve věci rozhodl bez jednání v souladu s § 51 odst. 1 s. ř. s.
19. Podle 93 odst. 3 stavebního zákona může dobu platnosti územního rozhodnutí stavební úřad na odůvodněnou žádost prodloužit; podáním žádosti se běh lhůty platnosti rozhodnutí staví. Na řízení o prodloužení lhůty platnosti rozhodnutí se vztahují přiměřeně ustanovení o územním řízení s tím, že veřejné ústní jednání se nekoná a závazná stanoviska, námitky nebo připomínky lze podat ve lhůtě 15 dnů ode dne doručení oznámení o zahájení řízení, jinak se k nim nepřihlíží.
20. Podle § 9c odst. 1 věty první zákona o posuzování vlivů na životní prostředí může veřejnost v navazujícím řízení uplatňovat připomínky k záměru.
21. Podle § 9c odst. 3 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí pokud se podáním písemného oznámení přihlásí správnímu orgánu, který navazující řízení vede, do 30 dnů ode dne zveřejnění informací podle § 9b odst. 1, stává se účastníkem navazujícího řízení též
- a) dotčený územní samosprávný celek, nebo
 - b) dotčená veřejnost uvedená v § 3 písm. i) bodě 2.
22. Podle § 3 písm. g) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí se pro účely tohoto zákona rozumí navazujícím řízením řízení vedené k záměru nebo jeho změně, které podléhají posouzení vlivů záměru na životní prostředí, jde-li o
1. územní řízení,
 2. stavební řízení,
 3. společné územní a stavební řízení,
 4. opakované stavební řízení,
 5. řízení o dodatečném povolení stavby,
 6. řízení o povolení hornické činnosti,
 7. řízení o stanovení dobývacího prostoru,
 8. řízení o povolení činnosti prováděné hornickým způsobem,
 9. řízení o povolení k nakládání s povrchovými a podzemními vodami,
 10. řízení o vydání integrovaného povolení,
 11. řízení o vydání povolení provozu stacionárního zdroje,
 12. řízení o vydání souhlasu k provozování zařízení k využívání, odstraňování, sběru nebo výkupu odpadů,
 13. řízení, v němž se vydává rozhodnutí nezbytné pro uskutečnění záměru, není-li vedeno žádné z řízení podle bodů 1 až 12, a
 14. řízení o změně rozhodnutí vydaného v řízeních podle bodů 1 až 13 k dosud nepovolenému záměru nebo jeho části či etapě, má-li dojít ke změně podmínek rozhodnutí, které byly převzaty ze stanoviska,".
23. K povaze řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 20. 8. 2014, č. j. 7 As 111/2014 - 43, uvedl, že „v řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí se znovu hlediska ve smyslu ust. § 90 stavebního zákona neposuzují, protože o umístění stavby již bylo pravomocně rozhodnuto, ale posuzuje se pouze zachování práva žadatele provést stavbu na základě již vydaného a pravomocného územního rozhodnutí. *Nejedná se tedy o opakované územní řízení.* K tomu srv. např. Roztočil, A., Hrušová, K., Lachmann, M., Potěšil, L.: *Stavební zákon. Komentář. 1. vydání. Praha: C. H.*

Beck 2013, komentář k § 93 odst. 3, kde se uvádí, že „Základním smyslem prodloužení platnosti územního rozhodnutí dle § 93 odst. 3 StavZ je toliko zachování práva žadatele provést stavbu na základě již vydaného a pravomocného územního rozhodnutí za podmínek v tomto rozhodnutí stanovených, a to za předpokladu, že žadatel uvede důvody, pro které nepožádal o vydání stavebního povolení, resp. nezapočal s realizací záměru v souladu s územním rozhodnutím. Na jejich základě „může“ stavební úřad prodloužit platnost územního rozhodnutí. Z dikce zákona jakož i ze systematického výkladu lze dovodit, že se zde nejedná o přezkoumávání podmínek pro vydání územního rozhodnutí (resp. o opakované územní řízení), ale o správní uvážení správního orgánu, resp. stavebního úřadu, zda s ohledem na důvody uvedené v žádosti platnost územního rozhodnutí prodlouží, či nikoli.“ (zdůrazněno krajským soudem).

24. Obdobně Nejvyšší správní soud konstatoval, že *„řízení o prodloužení doby platnosti územního rozhodnutí nepředstavuje nové územní řízení. Nezkoumají se v něm tedy znovu ty otázky, o nichž již stavební úřad pravomocně rozhodl v minulosti při umísťování stavby do území, zejména se automaticky neprovádí nové posouzení vlivů stavby na životní prostředí“* (rozsudek ze dne 8. 8. 2017, č. j. 6 As 74/2017 - 27; zdůrazněno krajským soudem).
25. Ve světle právě uvedeného tak není možné souhlasit s žalobcem, že řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí podle § 93 odst. 3 stavebního zákona je územním řízením. Ostatně podle § 93 odst. 3 věty druhé se na řízení o prodloužení lhůty platnosti rozhodnutí přiměřeně vztahují ustanovení o územním řízení, z čehož lze logicky dovodit, že se nejedná o jedno a totéž řízení, ale o dvě rozdílná řízení.
26. Nesprávné označení řízení na str. 2 oznámení o zahájení řízení na tom, jaké řízení bylo vedeno, nic nemění. Ostatně tento žalobcem odkazovaný dokument je uveden slovy *„OZNÁMENÍ ZAHÁJENÍ ŘÍZENÍ O PRODLOUŽENÍ LHŮTY PLATNOSTI ROZHODNUTÍ“* s tím, že byla podána žádost o prodloužení platnosti rozhodnutí o umístění stavby, a nebylo tedy pochyb, že jde právě o řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí podle § 93 odst. 3 stavebního zákona.
27. Z výše uvedených důvodů je třeba odmítnout navazující argument žalobce, že s ohledem na to, že se jedná o územní řízení, je nutno na toto řízení nahlížet jako na navazující řízení podle § 3 písm. g) bod 1 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Ostatně shodně v komentáři k § 3 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí se uvádí: *„V případě změny stavby před dokončením stavební záměr nediferencuje, jaké všechny změny do tohoto režimu spadají. Nicméně z hlediska zákona by se nejednalo o navazující řízení tehdy, pokud by se změnou nezasahovalo do fyzického provedení záměru či jeho lokality, tj. neměnila by se žádná stavební ani technologická část záměru ani jeho umístění (v praxi by šlo o změnu harmonogramu výstavby nebo změnu v termínu dokončení stavby. Z obdobného důvodu nebude navazujícím řízením ani prodloužení platnosti územního rozhodnutí (§ 93 odst. 3 stavebního zákona), resp. stavebního povolení (§ 115 odst. 4 stavebního zákona)“* a *„Navazujícími řízeními a contrario nejsou například řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí (§ 93 odst. 3 stavebního zákona)“* (Dvořák, L.: Zákon o posuzování vlivů na životní prostředí. Komentář. Wolters Kluwer, Praha, dostupný v ASPI, právní stav k 1. 9. 2019; zdůrazněno krajským soudem).

28. Ke shodnému závěru, že řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí není navazujícím řízením podle zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, dospěl taktéž Krajský soud v Brně v rozsudku ze dne 23. 1. 2017, č. j. 29 A 188/2016-75 (viz zejména odst. 20), či Krajský soud v Českých Budějovicích v rozsudku ze dne 17. 12. 2019, č. j. 50 A 38/2019 - 50 (viz zejména část V.B.2). Byť se obě rozhodnutí týkají znění § 3 písm. g) účinného do 31. 10. 2017, shodná argumentace ob stojí i ve vztahu k nyní posuzovanému znění ustanovení (tedy znění účinnému od 1. 11. 2017).
29. Krajský soud neshledává žalobcem tvrzenou nelogičnost tohoto výkladu v tom, že by se nově vzniklé spolky nemohly do tohoto řízení přihlásit, zatímco do stavebního řízení by se nelogicky přihlásit mohly. Jak totiž vyplývá z výše citované judikatury, v řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí se primárně posuzuje toliko zachování práva žadatele provést stavbu na základě již vydaného a pravomocného územního rozhodnutí. Oproti tomu stavební řízení je navazujícím řízením ve smyslu § 3 písm. g) bod 2 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, v němž lze uplatnit i námitky dotýkající se veřejného zájmu (proti projektové dokumentaci, provedení stavby apod.).
30. Pokud jde o tvrzený rozpor napadeného rozhodnutí s čl. 6, 7 a 8 Aarhuské úmluvy, jedná se o natolik obecně formulovanou námitku, že soud taktéž toliko obecně konstatuje, že žádný rozpor napadeného rozhodnutí s citovanými ustanoveními neshledal.
31. Soud zdůrazňuje, že žalobce v podané žalobě namítal nezákonnost napadeného rozhodnutí výhradně pro nesprávný výklad pojmu „navazující řízení“ podle § 3 písm. g) zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, od čehož odvíjel své účastenství jakožto dotčená veřejnost ve smyslu zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Soud nepřehlédl, že žalobce původně stavebnímu úřadu oznamoval své účastenství s odkazem na § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny. V žalobě (ani předtím v odvolání) však nijak netvrdil, že měl být účastníkem řízení právě podle § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny, ale svoji argumentaci směřoval výlučně k tomu, že šlo o územní řízení, a tedy navazující řízení ve smyslu § 3 písm. g) bodu 1 zákona o posuzování vlivů na životní prostředí. Soud se tak s ohledem na dispoziční zásadu stanovenou v § 75 odst. 2 věty první s. ř. s., podle níž soud přezkoumá napadené výroky rozhodnutí v mezích žalobních bodů, mohl zabývat pouze uplatněnou námitkou chybného výkladu zákona o posuzování vlivů na životní prostředí, protože žalobce v žalobě nenamítal, že měl být účastníkem též podle § 70 odst. 3 zákona o ochraně přírody a krajiny. Ostatně účastenství podle citovaných předpisů není kvalitativně srovnatelné už jen proto, že účastník na základě zákona o ochraně přírody a krajiny může hájit pouze složky životního prostředí chráněné tímto zákonem (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 12. 2005, č. j. 3 As 8/2005 - 118, publ. pod č. 825/2006 Sb. NSS).
32. Nad rámec odůvodnění lze ve vztahu k účasti žalobce podle zákona o ochraně přírody a krajiny konstatovat, že žalobce v oznámení o své účasti na řízení ani jakkoliv obecně (při vědomí toho, že s ním nebylo zacházeno jako s účastníkem a nebylo mu umožněno nahlédnout do spisu) netvrdil, že by v předmětném řízení o prodloužení platnosti územního rozhodnutí mohly být dotčeny zájmy přírody a krajiny ve smyslu § 2 zákona o ochraně přírody a krajiny, které by z titulu své spolkové činnosti hájil.

IV. Závěr a náklady řízení

33. Soud tak neshledal žalobu v mezích přezkumu podle § 75 odst. 2 věty první s. ř. s. důvodnou a stejně tak neshledal důvod pro zrušení napadeného rozhodnutí, k němuž by byl povinen přihlédnout z úřední povinnosti. Proto žalobu podle § 78 odst. 7 s. ř. s. zamítl.
34. O nákladech řízení účastníků soud rozhodl podle § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobce nemá právo na náhradu nákladů řízení, neboť nebyl v řízení úspěšný. Procesně úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze vygenerovat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 27. srpna 2020

JUDr. Věra Šimůnková, v. r.
předsedkyně senátu